

[Krag.]

Lovforslag, vi her forhandler, noget før. Den højtærede Minister har for Uger og Maaneder siden været klar over, at man ikke kunde lade Gyldighedstiden for de Bestemmelser, Lovforslaget indeholder, udløbe med Udgangen af Marts Maaned 1934; den højtærede Minister kunde altsaa have fremskaffet den fornødne Tid, og der havde været god Grund for ham til at gøre det, da han ikke kan være uvidende om, at netop den Maade, hvorpaa andet Afsnit i Loven om Indlaansrentens Nedsættelse har virket ude i Landet, har givet Anledning til megen Kritik, og ikke blot Kritik derude, men ogsaa her i Folketingssalen.

Den højtærede Minister vil ikke kunne paastaa, at det ikke var den almindelige Rentenedsættelse, der tilsigtedes. Det fremgaar af *alle* de Forhandlinger om denne Sag, der er ført ude i Landet, i Pressen, paa Møder og her i den høje Rigsdag, og af alle de Forhandlinger, jeg har haft Lejlighed til at føre med den høje Regering om disse Spørgsmaal, at man fra alle Sider tillagde det overordentlig stor Betydning, om man kunde faa det almindelige Renteniveau sænket. Derfor skrev vi ogsaa i § 4 i den Lov, som det foreliggende Lovforslag er knyttet til, at Formaalet med Krisefondens Oprettelse var at skabe et lavere Renteniveau. Og Vilkaaret for, at dette lavere Renteniveau kunde skabes, var jo netop, for saa vidt angaar Udlaan fra Banker og Sparekasser, at Indlaansrenten reduceredes. Tvivl om, hvad det almindelige Formaal var, kan der aldeles ikke være. Jeg mindes meget vel, at man drøftede, om man kunde give dette Udtryk: „mindst tilsvarende Nedsættelse af Udlaansrenten“ en nærmere Udformning, og at Udvalget over for de Vanskeligheder, som dette frembød, gav op, men det var aldeles ikke Udtryk for, at man frafaldt Kravet om den *almindelige* Rentereduktion, ligesom heller ikke Bemærkningen i Landstingets Betænkning — en Bemærkning, som man nu synes at ville slaa op til at være en altoverskyggende Lovbestemmelse, hvad den aldeles ikke er — er Udtryk for Frafald af dette Krav. Man siger oven i Købet, at det er den forholdsmæssige Nedsættelse af Udlaansrenten, der skal finde Sted, men saaledes at enhver Bevægelsesfrihed ikke berøves Banker og Sparekasser, saa at man altsaa, hvor det skønnes fornødent, paa særlig Maade kan komme enkelte vanskeligt stillede Debitorer til Hjælp. Hvis det ikke var den almindelige Sænkning af Rentefoden, man vilde, hvad vilde saa det

Forslag, vi fik ophøjet til Lov, betyde andet, end at det var en Hjælpe Lovgivning for Banker og Sparekasser over for faule og nødstedte Debitorer? Det har aldrig været Hensigten med Indlaansrentens Nedsættelse, at det Beløb, som derigennem spares, uden videre skulde anvendes til at holde sig skadesløs for manglende Renter fra et Faatal af Debitorer, og den højtærede Minister kan aldrig have svævet i den Tro, at det var Meningen. Men jeg kan meget godt forstaa, at naar det overlades Banker og Sparekasser at handle, som de nu finder det for godt under Henvi sning til Bemærkningen i Landstingets Betænkning, en Bemærkning, som jeg før har beklaget blev fremsat, som jo yderligere er underbygget af den Udtalelse, den højtærede Minister fremsatte i Aalborg — han citerede ikke nu Udtalelsen, men indskrænkede sig til at sige, at den dækkede Udtalelsen i Landstingsbetænkningen —, ja, saa er det af Banker og Sparekasser, navnlig naturligvis af Bankerne, blevet brugt til at gøre Loven til en Hjælpe Lovgivning for Bankerne i en vanskelig Tid for at faa Renter og Afdrag ind, og ikke til det, som var Hovedformaalet: den almindelige Rentereduktion.

Jeg ved jo godt, at det er Hensigten, hvis der ikke stiller sig afgørende Hindringer i Vejen (derfor, at slutte Rigsdagens Gerning paa denne Side Paaske, i Løbet af meget kort Tid, og jeg vil derfor heller ikke ved at rejse Krav om Udvalgsbehandling berede Vanskeligheder i saa Henseende, medmindre den højtærede Minister vil formene, at Materialet ikke er mere omfattende, end at man i Løbet af ganske kort Tid kan sætte ind deri. Efter det Løfte, den højtærede Minister har afgivet, gaar jeg jo ud fra, at Materialet vil blive tilstillet Rigsdagen, maaske Finansudvalget, og vi kan da f. Eks. ved Tillægsbevillingslovens tredie Behandling under den almindelige Debat vende tilbage til Sagen.

Men det, som jeg meget bestemt ønsker at faa den højtærede Ministers Udtalelser om her, er dette, at han erkender, at denne Lovgivning har ikke tilsigtet at fri Banker og Sparekasser for eventuelle Tab, som de maatte lide ved usolide Debitorer og ved disses manglende Betalingsevne, men at den har taget Sigte paa at naa til den almindelige Nedsættelse af Renteniveauet, der var nødvendig efter vor Opfattelse. Det var en Opfattelse, der jo i stigende Grad er blevet underbygget ved Begivenhederne siden da, ogsaa ved Konverteringslovgivningens Gennemførelse, en Opfattelse, som er vokset i Styrke, og som jeg mener, at